

WyMawiaNie (część 4)

DZISIAJ POEZJA JEST
DO NICZEGO
NIEPOTRZEBNA
NIEPODOBNA
I WŁAŚNIE DLATEGO
JEST
BARDZIEJ

WODA

wypolszczony wychodźca
łzawi gdzieś nad wodą
wielką i czystą
i poszukując bodźca
pędzi gdzie go wiodą
wodę ognistą

JEST

wiersz to jest
bardzo poważna
sprawa wiesz
to jest próba
rozmowy o
wszystkim co
jest z każdym i
wiersz mówi
z bogiem to
wiesz

28.02.2013

NO NIE

no nie mów mówi co ty
powiesz to mu mówię to
wszystko i on to nie
wszystko mówi bo
jeszcze to i to a to ci
dopiero mówię nie mów
tego nikomu bo tego
się nie da powiedzieć że
to jest to a do tego
jeszcze
ale tego nie
mówię

DRZWI

przy mnie drzwi
i okna aż się
rozpadło i stół się
mówi człowieku
na oścież

WYKOLE

prawda oczy wykole
ślepy los drogę wskaże
bez wyjścia a kto
pyta błędzi na końcu
języka

WPADŁ

on wpadł mi mówi w słowo
a wyszedł w pół słowa
wzięli go na języki
lecz się przejęzyczył
wymówił i zniknął
po angielsku

PRZYSZLI

o tym nie można milczeć
o tym nie można mówić
o tym trzeba wiedzieć

trzeba pamiętać bez słów
trzeba pić mleko czarne
trzeba układać wiersze

barbarzyńcy już przyszli
wreszcie zabiorą głos

WYMÓWKA

wymówić się
językowi wypowiedzieć mu
posłuszeństwo oto
jest zadanie
domowe wszystkich uczniów
literatury oj!
czyste

FESTIWAL WERLIBRA W MOSKWIE ROKU 2013

ślucham tych wierszy wyzwolonych
z regularnych rytmów i z rymów tych
słów na wolności i myślę

„puszkin” to słowo
lecz
Puszkin to Słowo

HAIKU

dokąd tak niesiesz
swą matką kroplę deszczu
samotny żuczku

*

w jakim języku
wybuchają litery
słów paradoksu

*

cóż to za pora
kiedy gwiazda ciemności
gaśnie w źrenicy

*

nie mów o Bogu
lecz także o Nim nie milcz
po prostu pytaj

*

otwarte oko
w mrocznym centrum wszechświata
nagle mrugnęło

*

ból wykluczenia
czarny pas nienawiści
na łuku tęczy

*

siedzisz nad Pismem
litery w ogniu płoną
budzisz się niemy

*

w otwarte okno
wpada czarna jaskółka
i wszystko jasne

*

tańczę ze Śmiercią
wszystkie światy się palą
w czarnych płomieniach

*

kropelka morza
spływa po twym policzku
prosto w me usta

*

w kieliszku wódki
olbrzymie wieloryby
czyhają na mnie

*

Nic powiedziałem
i wiem że wymówiłem
imię Wszystkiego

*

jak skamielina
życia Złotego Wieku
łacińskie wiersze

*

na śnieżnym polu
rozrzucone poziomki
kropelki czasu

*

podziemne miasta
są schronieniem dla zbiegów
z Imperium Słońca

*

anioły ciszy
kołują nad głowami
kompozytorów

*

z wysokiej góry
spoglądam na krainę
mego dzieciństwa

*

płynące chmury
ścierają z tafli nieba
szyfry marzenia

*

kiedy umarła
rzeki zaczęły płynąć
ku swoim źródłom

*

to jedno mgnienie
zmieniło postać świata
i słońce zgasło

*

gdy usłyszałem
pierwszy krzyk noworodka
znalazłem drogę

*

w kronikach Miasta
te wyrwane stronice
mówią zbyt wiele

*

w starej świątyni
słysząc szepty umarłych
mówią o tobie

*

idź przez ruiny
przez wypalone zgliszcza
wracaj do siebie

*

akt urodzenia
to jedyny dokument
w drodze ku śmierci

*

na białej korze
osamotnionej brzozy
spisz swój testament

*

znów w poczekalni
na zapomnianym dworcu
w drodze donikąd

*

stary alchemik
miesza mowę z milczeniem
tworzy poemat

*

w kokonie ciszy
wybrzmiewają melodie
wszystkich symfonii

*

łomot perkusji
wielkiej orkiestry świata
i bicie serca

*

las się uśmiecha
wybiegają jelenie
i noc zapada

*

kartka papieru
dźwiga ciężar wszechświata
wiersz Kawafisa

*

ciemna poezja
promieniuje nadzieją
na oświecenie

*

gałązka wierzby
wypija lustro rzeki
syci się sobą

*

apokalipsa
tylko pięć zwykłych sylab
a taki dramat

*

błysk zapalniczki
oświetlił twoje ciało
zapalam jointa

*

wysoko w górach
ostatni człowiek gasi
wschodzący księżyc

*

tylko raz w życiu
wtedy gdy się umiera
prawda nie boli

*

spadają liście
odstania się krajobraz
nagiego piękna

*

spalona ziemia
przechodził tędy człowiek
w płaszczu Prospera

*

z ust twoich leci
rój barwnych nietoperzy
prosto w me usta

*

wrzaskowi świata
jak echo odpowiada
milczenie Księżki

*

skrzą się kryształy
okrywające szadzią
gałązkę wiśni

*

gdy zasypiałaś
w moim śnie się budziłaś
by znowu zasnąć

*

złożą się kiedyś
wszystkie języki świata
w prostą opowieść

*

język lodowca
ożywia twardy kamień
między wzgórzami

*

budzisz się naga
w płonącej strudze lawy
w implozji świata

*

gdy spotkasz miłość
staraj się nie udawać
że w nią nie wierzysz

*

gasnące gwiazdy
porywają ze sobą
twoich przyjaciół

*

w przestrzeni wiersza
wszystko się może zdarzyć
wejdź w nią bez lęku